

CHUCK DIXON
PUSTINA VRAHŮ
UKÁZKA Z KNIHY

Bando sváděl na tu krávu přítelkyni úplně všechno.

Kdyby ta kráva neutratila všechny prachy, co jí dával na jejich děcko.

Kdyby ta kráva furt nepyskovala, že chce jet za mámou do Miami. V jednom kuse remcala, že je v Connecticutu v únoru kurevská zima. Jenže neměla ani floka, protože prachy, co jí dal na děcko, rozfrcala do posledního centu.

Kdyby se ta kráva naučila aspoň trochu hospodařit, nemusel by vybrat ten Xtra Mart.

Kdyby k tomu nepoužil její auto.

Kdyby ta kráva neřekla fízlům, že si to auto půjčil.

A kdyby jim ta kráva nevykecala, kde ho najdou.

Podle něj ta kráva pitomá mohla za všechno – kvůli ní seděl na státní útraty v městském lochu v Middletownu.

Jediný dobrý na tom bylo, že fízlové sebrali všechny prachy.

Ta kráva rozhodně za svojí mámou do Miami nepojede.

„Všimli jste si na těch bankovkách něčeho?“ zeptal se chlápek z Westbrook Barracks.

„Jsou padělaný? Napadlo nás, že nejspíš budou falešný. V takový díře člověk skoro nikdy nevidí nic většího než dvacku,“ podotkl zástupce šerifa z okresu Middlesex a sklonil se k bankovce, kterou policista držel nataženou rukama v rukavicích.

„Jsou starý,“ konstatoval.

„Mně přijdou nový,“ nesouhlasil zástupce.

Z okresu zavolali Oddělení pro vyšetřování trestné činnosti státní policie Connecticutu, když si všimli bankovek zabavených jako důkaz při přepadení večerky. Lylea Jamese Bandeauxe našli sjetýho jak zákon káže v bytě přesně tam, kde jeho přítelkyně říkala, že bude. Peníze pořád ležely v tašce z Xtra Martu. Pistole, kterou při přepadení použil, se válela vedle něj na zemi. Trefa do černého.

„A to je další věc. Série z roku 1993, ale pořád jako zbrusu nová. Jsou starý, ale vypadají jako nový.“ Státní policista zatřepal bankovkou. Zašustila.

„Do hajzlu,“ ulevil si zástupce šerifa a zamžoural na přísný výraz generála Granta.

Státní kriminálka kontaktovala Federální rezervní banku v Bostonu. Odfaxovali jim skeny obou stran obou bankovek. Ty skeny zůstaly ležet u faxu ve Fedu až do dalšího rána. Jeden z úředníků pak přeposlal oznámení i s přílohami na ministerstvo financí a do FBI.

Staré bankovky, obzvlášť ty, které zjevně nebyly v oběhu, ve Fedu obvykle způsobí takový rozruch, že úředníci odloží kafe, přestanou se poflakovat a zpozorní. Ve Fedu panuje přísný režim. A ještě přísnější je od té doby, co v sedmdesátých letech zmizely z rezervní banky ve Filadelfii miliony dolarů. Použité, potřhané nebo špinavé bankovky končí ve Fedu na likvidaci. Před těmi krádežemi se bankovky nejprve spočítaly a potom spálily. Tento mechanismus nebyl neprůstředný. Vlastně byl děravý jako řešeto. Člověk nemusel být nutně génius, aby si nechal pár papírků určených k likvidaci nenápadně zmizet v kapse. Jednalo se o interní levárnu, která fungovala roky. Staré bankovky určené ke spálení se potichoučku postupně rozkrádaly. Šlo o spiknutí jinak poctivých úředníků, kteří neodolali pokušení strčit si do kapes pár ušmudlaných bankovek, po kterých se nikdo nebude shánět. Nakonec se z pár bankovek staly balíky, a to balíky poškozených peněz dohromady za miliony.

Krádeže se provalily a Fed obrátili naruby. Vyhazovy. Vězení. Několik sebevražd. Ostuda jako trám a tragédie k tomu.

Bezpečnostní protokol Fedu se změnil tak, aby se evidovala každá jednotlivá bankovka, která se do systému dostane. Bankovky určené ke zničení se po přijetí orazítkují raznicí. Tvar raznice určuje, která z dvanácti rezervních bank ji přijala. Peníze se skenují, počítají, přepočítávají, drtí, bělí a melou na konzistenci cukrové vaty, pak se napytlují, označují a uloží hluboko do útrob každé pobočky Fedu. Každý krok likvidace snímá víc kamer než svatbu hollywoodské hvězdy. Stručně řečeno, pro Fed je důležitá každá bankovka. A když se objeví dvě padesátidolarovky přes dvacet let staré a tak čerstvé, že je na nich pořád hmatatelný vystouplý tisk, Fed začne hodně zajímat, kde se ty prašule celou tu dobu schovávaly a odkud se vzaly.

A zvláštní agent FBI Bill Marquez měl pocit, že to ví.

Bill Marquez potřeboval pořádné jídlo, dlouhou horkou sprchu a dvanáct hodin spánku. Nic z toho mu ale nebylo dopřáno.

Přidělili ho k probíhajícímu vyšetřování vloupání do domu v lesích státu Maine. Jednalo se o případ ze série násilných přepadení, která se odehrála zhruba během posledního měsíce a táhla se od Kostariky přes Thajsko až po Fidži. Gangsteři šli po obrovském balíku peněz ukradených před lety podvodníkem Coreym Blancem a ve hře byly miliardy. Blanca, jeho manželku i děti mučili a zavraždili. Potom stejná banda systematicky vykrádala další a další Blancovy nemovitosti po celém světě. Všude po sobě zanechávali mrtvoly.

Ten poslední případ se udál o bezmála čtyřadvacet hodin dřív v zapadlém letovisku v Maine. Kolem jezerní osady a v ní zůstala ležet těla obětí. Byli tam i vyděšení přeživší, včetně dítěte, kterému lékaři v nemocnici v Bangoru přiřivali několik prstů.

Většina členů útočné skupiny byla mrtvá. Šest, možná sedm pachatelů zemřelo rukou někoho neznámého. Zastřelení, ubodaní a jeden umlácený. Svědci neposkytli žádné informace o tom, jak k tomu došlo. Tvrdili, že nic nevědí, nebo odmítli spolupracovat. První teorie tvrdily, že se gang obrátil proti sobě. Našli, co hledali, a pak jim přeskočilo a začali se navzájem zabíjet, dokud nebyli všichni mrtví. Uroboros chamtivosti, had požírající vlastní ocas.

Na základě důkazů nalezených v okolí jezera Bellevue si ale Bill Marquez udělal jiný názor.

Tahle banda nikdy při předchozích vloupáních nenechala svědky. V Maine zabili tři nevinné lidi, ale nechali naživu ženu, její dceru a syna. Při dřívějších loupežích zůstávaly na místě miliony v hotovosti i cennostech. Pracovní teorie zněla, že šlo o profesionály, kteří hledali něco konkrétního. Počínali si tak mazaně, že nebrali žádnou kořist, která by je později mohla usvědčit. Tentokrát však zajištěné stopy naznačovaly, že hotovost a šperky zmizely.

Zbýval ještě poslední přeživší. Přesněji řečeno ten, který odjel.

Někdo masakr přežil, prošel lesem a ujel v jednom ze dvou únikových vozů ukrytých na lesní cestě, několik kilometrů od hlavního místa činu.

A tři obyvatelé jezerního letoviska se nenašli. Vyšetřování ukázalo, že dva z nich, otec a jeho dcera, vystupovali pod falešnou identitou. Zůstal po nich pick-up, ale on ani holčička nebyli k nalezení. Chata, ve které bydleli, nesla známky vloupání, ale žádné známky násilí. Třetí pohřešovaná byla žena, která také vystupovala pod falešným jménem a nelegálně obývala vilu přímo naproti Blancovu domu. Spojili se na dálku s majiteli, toho času pobývajícími ve svém zimním sídle na Bahamách. O nezvaném hostu nikdy neslyšeli a nikomu nedali svolení tam bydlet. I mercedes tajuplné ženy zmizel.

Ted' seděl Bill Marquez ve stísněné a zatuchlé kanceláři vedoucího v zadní části obchodu Xtra Mart v New Havenu. Procházel záznam z bezpečnostních kamer na dvou monitorech. Jedna zabírala prostor u čerpacích stojanů, druhá pult prodejny. Vedoucí, nervózní Egyptan, chtěl být za každou cenu nápomocný. Nakláněl se Marquezovi přes rameno a česnekem páchnoucím dechem mu funěl do ucha.

„Na ceduli máte, že nepřijímáte bankovky vyšší než dvacet dolarů,“ podotkl Marquez, když myší přetáčet záznam zpět.

„Můj bratranec Yuri je idiot. Vzal ty peníze. Upozorňuji ho pořád dokola, aby to nedělal,“ bručel vedoucí.

„Proč je vzal?“

„Už jsem vám to říkal. Je to idiot.“

„Možná mu ten chlap nechal drobné,“ nadhodil Bill. Vedoucí ze sebe vypustil další oblak česnekového dechu.

Zvláštní agent na monitoru zrychleně přetáčet záznam, na němž Lyle James Bandeaux mířil pistolí na prodáváče a prchal z obchodu s igelitovou taškou plnou peněz z pokladny.

„Bylo to těsně předtím.“ Vedoucí zašermoval prstem před obrazovkou.

„Jak to víte? Díváte se na to?“ zeptal se Bill, aniž by spustil oči z víru zákazníků couvajících časem.

„Každou hodinu ukládáme hotovost do trezoru. Ty dvě bankovky, které hledáte, byly pořád v pokladně.“

Bill pokrčil rameny.

„Tady!“ Vedoucí bodl prstem do obrazovky. Bill obraz zastavil.

U pultu stál vysoký muž se širokými rameny. Baseballová čepice, mikina a přes ni těžká zimní bunda. Kapuce zakrývala i čepici. Obličej, a dokonce ani tvar hlavy se nedaly rozpoznat. Programy na rozpoznávání obličejů by v tomto případě byly k ničemu. Vidět byl jen nos, horní ret a brada neznámého. Týdenní strniště. Běloch. I přes ostrý HD obraz video víc neprozradilo. Marquez znovu pustil záznam od začátku v reálném čase. Muž vešel a zařadil se do fronty za dvojici mladých černošských teenagerů, kteří si kupovali limonády. Když odešli, přistoupil k pultu a podal pokladnímu dvě bankovky. Neznámý měl na ruku rukavice. S Yurim, idiotem příbuzným s vedoucím, spolu chvíli diskutovali. Yuri gestikuloval rukama a vrtěl hlavou. Zákazník se ani nepohnul, ruka v rukavici dál svírala bankovky. Yuri to nakonec vzdal a peníze si vzal. Muž se otočil a odešel.

„Moment.“ Vedoucí položil dlaň na Marquezovu ruku, kterou ovládal myš.

Společně sledovali, jak Yuri markuje prodej, vkládá obě bankovky do zásuvky pokladny a před jejím zavřením vytáhne z přihrádky pár jiných a strčí si je do kapsy.

„Sráč,“ zasyčel vedoucí a pustil Marquezovu ruku.

Zvláštní agent zkontroloval časový údaj na záznamu. Stalo se to ani ne před devíti hodinami. Přepnul na venkovní kameru. Muž šel k mercedesu SUV zaparkovanému u stojanu. Stejný model jako ten, který zmizel od jezera Bellevue. Na místě spolujezdce někdo seděl.

„Má to zoom?“ zeptal se Marquez.

Vedoucí ukázal na ikonu lupy. Agent přiblížil obličej viditelný přes čelní sklo. Ženská tvář. Vlasy po ramena. Obraz byl rozmazaný, ale šlo poznat, že jde o mladou dívku. Dcera toho tajemného muže, pokud tedy vůbec byla jeho *dcera*. Kvůli úhlu záběru nebylo vidět, jestli někdo seděl vzadu.

Marquez sledoval, jak muž natankoval, zavěsil čerpací pistoli, nasedl do auta a odjel. Pak záznam přetočil o kousek zpátky a přiblížil si registrační značku. Massachusetts. Na kus papíru si zapsal číslo.

Požádal vedoucího, aby mu záznam zkopíroval na disk. Při čekání, až se CD vypálí, zavolal na bostonskou pobočku FBI. Nikoho tam neznal; posledních několik let působil v Los Angeles. Nasadil tón „se mnou vydrbávat nebudeš“ a dostal se až k zástupci ředitele divize.

Vedoucí obchodu mu podal vypálené CD, ještě pořád bylo teplé. Marquezovi zazvonil telefon.

„Marquez.“

„Prověřili jsme tu značku. Mercedes je registrovaný na Kieru Anne Reevesovou. Trvalé bydliště Boston.“

„Můžete tam někoho poslat a zajistit ji? Je v pátrání kvůli případu u jezera Bellevue.“

„Nebude třeba. Policie ve Walthamu v Massachusetts ji má ve vazbě.“

Marquez v běhu z obchodu k autu zasypával bostonského zástupce ředitele otázkami a CD pevně svíral v ruce.